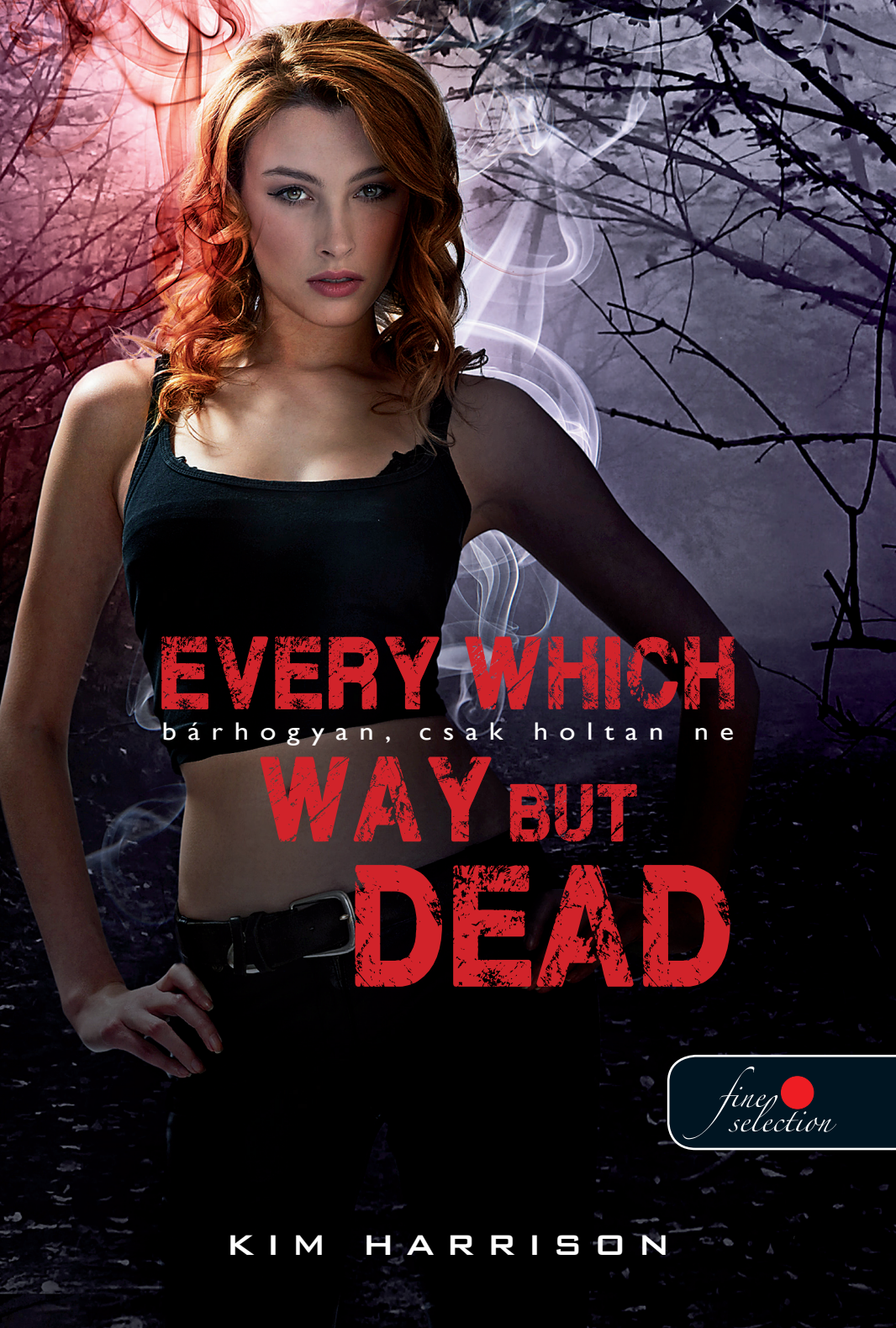

A woman with long, wavy red hair and light-colored eyes is the central figure. She is wearing a black, square-necked crop top and a black belt. She is looking directly at the camera with a serious expression. The background is dark and atmospheric, featuring wisps of white smoke or mist rising from behind her. Bare, dark tree branches are visible in the upper right corner. The overall color palette is dominated by dark purples, blacks, and the vibrant red of her hair and the title text.

EVERY WHICH

bárhogyan, csak holtan ne

**WAY BUT
DEAD**

fine
selection

KIM HARRISON

A SOROZAT KÖTETEI:

DEAD WITCH WALKING

boszrkányfutam

THE GOOD, THE BAD, AND THE UNDEAD

a jó, a rossz és az élőhalott

EVERY WHICH WAY BUT DEAD

bárhogyan, csak holtan ne

K I M H A R R I S O N

EVERY WHICH

bárhogyan, csak holtan ne

WAY BUT

DEAD

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

A srácnak, akitől az első bilincseimet kaptam.

Köszönöm, hogy velem voltál.

Szeretném megköszönni a hozzám legközelebb állóknak
megértésüket, amit akkor tanúsítottak, amikor átrágtam magam
ezen az egészen. Főként pedig szeretném megköszönni
az ügynökömnek, Richard Curtisnek, aki meglátta a lehetőségeket,
még mielőtt én tudtam volna a létezésükről,
és szerkesztőmnek, Diana Gillnek, aki irányította
ezeket a lehetőségeket és életre hívta őket.

ELSŐ

VETTEM EGY MÉLY LEVEGŐT, hogy lenyugodjak, és feljebb rántottam a kesztyűmet, hogy elfedje a csuklóm csupasz bőrét. Az ujjaim a gyapjúkesztyű alatt is megdermedtek, amikor a második legnagyobb varázsüstömet megfogtam és áthelyeztem egy kis, kicsorbult síremlék mellé, miközben gondosan ügyeltem rá, hogy az átviteli médium ki ne ömöljön. Hideg volt, a leheletem gőzölgött a múlt heti kiárusításon vásárolt olcsó, fehér gyertya fényében.

Lecsöppentettem egy kis viaszt a sírkő tetejére, és odaragasztottam a gyertyát. A gyomrom görcsbe rándult, ahogy figyelmemet egy, a horizonton növekvő kis ködfoltra összpontosítottam, amit alig lehetett elkülöníteni a környék városi fényeitől. Tudtam, hamarosan feljön majd a hold, ami éppen akkoriban telt meg, és már elkezdett fogyni. Nem egy jó időpont démont idézni, de a démon mindenképpen jött volna, akkor is, ha nem hívom. Akkor már jobb, ha Algaliarepttel az én feltételeim szerint találkozunk – éjfél előtt.

Arcom grimaszba rándult, ahogy a mögöttem lévő, ragyogóan kivilágított templomra pillantottam, ahol Ivyval éltünk. Ivy megbízásokat teljesített, és egyáltalán nem volt tudatában, hogy üzletet kötöttem egy démonnal, és természetesen még kevésbé sejtette, hogy itt az ideje fizetnem a szolgálatokért, amiket a démon tett

nekem. Minden okom megvolt rá, hogy feltételezzem: amit teszek, megtehetném odabent a csodálatos konyhában is, ahol meleg van, minden segédeszköz rendelkezésre áll. De egy temető kellős közepén megidézni egy démont, annak, a maga perverz módján, mégiscsak volt valamiféle sajátságos stílusa, még a havat és a hideget belekalkulálva is.

És én itt akartam a démonnal találkozni, mert így Ivynak biztosan nem kell majd azzal töltenie a holnapi napot, hogy vért törölget a mennyezetről.

Hogy az démonvér lett volna, vagy a sajátom, olyan kérdés volt, amire reméltem, hogy nem születik majd válasz. Nem szándékoztam hagyni, hogy Algaliarept behúzzon az örökkévalóba, és a familiárisává tegyen. Egyszerűen képtelen voltam rá. Egyszer sikerült úgy megvágnom a démont, hogy vérzett. Márpedig ha vérezni tud, akkor meg is lehet ölni. *Istenem, segíts ezt túlélni! Segíts, hogy megtaláljam a módját, hogy valami jót tegyek ezen a világon!*

A kabátom szövete megreccsent, ahogy átöleltem magam a karjaimmal, és esetlen mozdulattal kört kapartam a bakancsommel a jó tizenöt centis, fagyott hóba, a betontáblára, amin már volt egy nagy, bevésett kör. A szoba nagyságú, szögletes tömb határozottan jelezte, hol ér véget Isten kegyelme, és hol győzedelmeskedik a káosz. A korábban itt szolgáló pap fektette le az egykor szent föld profánná vált területére, vagy azért, hogy biztos lehessen benne: még véletlenül se temessenek ide senkit a későbbiekben, esetleg azért, hogy a földhöz rögzítse azt a szépen kidolgozott, fél térdre ereszkedett, harctól megviselt angyalt, ami a közepén állt. A masszív sírköből kivésték a nevet, így csak a születés és a halál dátuma maradt. Akárki is volt az illető, 1852-ben halt meg, huszonnégy éves korában. Reméltem, hogy ez nem egy rossz ómen.

Ha valakinek a sírját lebetonozták, nehogy kikeljen belőle, az vagy működött, vagy nem, de az biztos, hogy ezek után a föld többé már nem számított megszenteltnek. És miután ezt a területet megszentelt terület vette körül, ez a hely megfelelőnek tűnt a démon megidézéséhez. Ha rosszul alakulnának a dolgok, még mindig ki tudok hátrálni a megszentelt földre, és biztonságban leszek, amíg a nap felkel, és Algaliareptnek vissza kell húzódnia az örökkévalóba.

Az ujjaim reszkettek, mikor előhúztam a kabátom zsebéből egy fehér selyemből készült zacskót, teli azzal a sóval, amit a tízkilós zsákból töltöttem bele. A mennyiség talán túlzott volt, de én erős kört akartam, és a só hígul, amikor felolvasztja a havat. Felnéztem az égre, hogy megtippeljem, merre van észak, és találtam egy jelet a kismart körön, pontosan ott, ahol gondoltam, hogy lennie kell. Attól, hogy valaki már használta ezt a kört démonidézésre, egyáltalán nem éreztem magam nagyobb biztonságban. Démont idézni nem volt törvénytelen vagy erkölcstelen, csak éppen tényleg, de tényleg nagy hülyeség.

Csináltam egy, az óramutató járásával megegyező útvonalat északi irányból, a lábnyomaim párhuzamosan futottak az általam kiszórt só külső vonalával, körbevették az angyalszobrot és az elátkozott föld nagy részét. A kör átmérője jó négy és fél méter volt, meglehetősen nagy terület, aminek előállításához és fenntartásához általában legalább három boszorkányra volt szükség, de én elég jó voltam hozzá, hogy egyedül is becsatornázzam az ehhez szükséges mennyiségű leyvonalerőt. Ami most, hogy jobban belegondolok, talán elég ok volt arra, hogy a démon villogni akarjon velem, mint új familiárisával.

Hamarosan kiderül, hogy a három hónappal ezelőtt gondosan megfogalmazott szóbeli szerződéselem életben tart-e, és maradhatok-e

a leyvonalak jó oldalán. Belementem, hogy Algaliarept familiárisa leszek, ha tanúskodik Piscary ellen, de a dologban annyi csel volt, hogy megtarthattam a lelkemet.

A per hivatalosan ma, két órával napnyugta után ért véget, így a démon részéről teljesültek a szerződésünk feltételei, így most az én vállalkásom vált kikényszeríthetővé. Az aligha számít túl sokat az én szempontomból, hogy az élőhalott vámpírt, aki Cincinnati alvilágának döntő részét az ellenőrzése alatt tartotta, a város legjobb leyvonalboszorkányainak megöléséért ötszáz évre elítélték. Különösen, hogy fogadni mertem volna, az ügyvédei egy szempillantás alatt kihozzák.

Ebben a pillanatban a törvény mindkét oldalán állókat csak az a kérdés foglalkoztatja, hogy vajon Kisten, Piscary korábbi ivadéka képes-e a dolgokat egyben tartani, amíg az élőhalott vámpír kijut, mivel Ivy, legyen bár az ivadéka, vagy sem, semmiféle szándékot nem mutatott erre vonatkozólag. Ha valahogy élve átkecmergek ezen az éjszakán, és megmarad a lelkem is, akkor majd kicsit kevesebbet aggódom a magam dolga miatt, és kicsit többet a lakótársam sorsáért, de előtte zöld agra kell vergődnöm a démonnal.

A vállam úgy elmerevedett, hogy fájt, amikor elővettem a halványzöld gyertyákat a kabátom zsebéből, és elhelyeztem őket a körre, hogy kiadják a pentagrammát, amit nem akartam megrajzolni. Meggyújtottam őket a fehér gyertyáról, amit az átviteli médium előállításához is használtam. Az apró fények felragyogtak, egy pillanatra figyeltem őket, hogy biztos legyenek benne: nem alszanak ki, mielőtt visszaragasztom a fehér gyertyát a törött sírkőre a körön kívül.

Egy távolodó autó halkuló hangja a magas falra irányította a figyelmemet, ami elválasztotta a temetőt a szomszédságtól. Hogy megerősítem magam a leyvonaltra kapcsolódáshoz, lehúztam horgolt sapkám, levertem a havat a farmerem aljáról, és még utoljára

leellenőriztem, mindenem megvan-e. Végül elfogytak a kifogásaim, hogy halogassam a dolgot.

Még egy lassú levegővétel, és akaratomat hozzáérintettem a leyvonálhoz, ami a templom temetőjén futott át. A levegő sziszegve tört be az orrlyukaimon, testem bottá merevedett, és majdnem el-estem, ahogy megváltozott az egyensúlyom. A leyvonál mintha felvette volna a tél fagyosságát, és szokatlan hidegséggel nyomult át rajtam. Kesztyűs kezemet előrenyújtva megtámasztottam magam a gyertyával megvilágított sírkövön, miközben az energia folyamatosan gyűlt bennem.

Amikor az erők végül egyensúlyba kerültek, a felesleg visszafolyt a vonalba. De addig össze kellett szorítanom a fogamat és kibírnom, ahogy az elmében létező végtagjaimon keresztül – melyek a valódi ujjaimat és lábujjaimat tükrözték – visszaáramlanak a bizsergető érzések. Minden alkalommal egyre rosszabb lett. Egyre gyorsabban zajlottak le ezek az események. Egyre rohamosabban zajlott a folyamat.

Bár egy örökkévalóságnak tűnt, az erő egy szívdobbanásnyi idő alatt kiegyenlítődőtt. A tenyerem izzadni kezdett, és az a roppant kényelmetlen érzés vett rajtam erőt, hogy egyszerre vagyok tűzforró és jéghideg, mintha magas lázam lenne. Levettem a kesztyűimet, és az egyik mély zsebembe töltöttem őket. A karkötőmön csüngő amulettek összecsörrentek, a téli éjszakában hangjuk kristálytisztnak hatott. Nem fognak rajtam segíteni. Most még a kereszt sem használ.

Gyorsan fel akartam építeni a körömet. Algaliarept valahogy tudatában volt, ha érintkezésbe léptem a vonallal, és nekem meg kellett idéznem, még mielőtt magától felbukkan, és elrabolja tőlem azt a halvány kis előnyt, amire talán a megidézőjeként szert tudok tenni.

A réz varázsfazék és az átvivő médium hideg volt, amikor felvettem, és olyasmit csináltam, amit ha tett is valaha boszorkány, már nem volt életben, hogy elmondhassa: előreléptem, és ugyanabba a körbe kerültem, amibe Algaliareptet készültem megidézni.

Szemben álltam az alapjához betonozott, emberméretű szoborral, majd kilélegeztem. A kőbe faragott alakot baktériumokból és városi szennyeződésből álló fekete maszat borította, amitől bukott angyal benyomását keltette. Hogy sírva hajolt egy kard fölé, amit vízszintesen tartott a kezeivel, mint valami felajánlott áldozatot, az tovább fokozta a hátborzongató érzést. Egy madárfészek ékelődött a szárnyak hajlatába, és az arc sem nézett ki túl jól. A karokkal sem stimmelt valami, túlságosan hosszúak voltak egy embernek, de egy inderlandinak is. Jenks sem engedte játszani a kicsinyeit e körül a szobor körül.

– Kérlek, legyen igazam – súgtam a szobornak, amikor mentális erővel egy fehér sóerecskét vittem át ebből a valóságból az örökkévalóba. Meghökkenem rajta, hogy a bensőmben felhalmozódott energia nagy részét mintha valami kirántotta volna, hogy kikényszerítse az átmenetet. A lábosban lévő médium lötyögött, és mivel még mindig nem találtam meg az egyensúlyomat, letettem a hóra, még mielőtt kiömlött volna. Tekintetemet a zöld gyertyákra emeltem. Mivel a só átvitte őket az örökkévalóba, hátborzongatóan átetszővé változtak. A fények viszont mindkét világban léteztek, ragyogásuk hozzájárult az éjszaka hangulatához.

A vonalból származó erő megint gyűlni kezdett, a lassú erősödés ugyanolyan kényelmetlen volt, mint az első, gyors energiabeáramlás, amit a vonal letapogatásakor éreztem, de a só vékony szalagját az örökkévaló valóságának azonos mennyisége váltotta fel, ami magasra ívelt, és összezárult a fejem felett. Semmi, ami a levegőnél nehezebb,

nem tud átjutni a valóságok elcsúszó rétegein, és mivel én csináltam a kört, csakis én tudtam megtörni, feltéve, hogy megfelelően csináltam mindent.

– Algaliarept, megidézlek téged – suttogtam, miközben a szívem kalapált. A legtöbb ember mindenféle csapdát használ a démonidézéshez, és a démon féken tartásához, de tekintve, hogy már volt vele egy egyezségem, nevének puszta említése, és az, hogy akartam a jelenlétét, át fogja segíteni a leyvonalon. Hogy én milyen szerencsés vagyok!

A beleim csomóba ugrottak össze, amikor a harcos angyal és köztem a hó egy kis foltban megolvadt. A gőzölgő, vörösös pára hullámozott, és egy lassan alakot öltő test formáját vette fel. Amíg vártam, a feszültség egyre nőtt bennem. Algaliarept változtatta az alakját, átsiklott az elmémen, anélkül, hogy sejtelmem lett volna róla, hogy éppen kiválasztja, mitől rettegek a legjobban. Régebben Ivy volt. Azután Kisten, amíg egy vámpírhormon kiváltotta szenvedélyesen örült pillanatban fel nem passzíroztam egy felvonó falára. Nehéz valakitől rettegni, ha túl vagyunk a nyelves csókon. Nick, a barátom egy póni méretű, nyáladzó kutyával szokta szembe találni magát.

Ebben az esetben a köd kétségkívül emberi alakot vett fel, azt vártam, hogy vagy Piscary – a vámpír, akit éppen most juttattam börtönbe –, vagy a démon legtipikusabbnak mondható alakja, a zöld, farokban végződő bársonykabátot hordó fiatal angol arisztokrata öltetet előttem.

– Ezek közül már egyiktől sem retteg – jött egy hang a ködből, mire felkaptam a fejem.

Ez az én hangom volt.

– Ó, a fenébe! – káromkodtam, felkaptam varázslábosomat, és hátráltam, amíg már majdnem megtörtem a kört. Ez most az én alakomban

fog megjelenni. Utáltam a helyzetet. – Nem félek magamtól! – kiáltottam, még mielőtt teljesen összeállt volna.

– Ó, dehogynem fél.

A hangszín tökéletes volt, de a hanglejtés és hangsúly sem hangzott rosszul. Úgy bámultam rá, mint akit odaszögeztek. Algaliarept felvette a körvonalaimat, kezeivel szuggesztíven simogatta a testét, tapogatta a mellkasát, visszafogott nőiességemet hangsúlyozva, és olyan csípőt formált magának, ami valószínűleg kissé csábosabb volt, mint a valóságban. Fekete bőrnadrágba öltöztette a testem, vörös toppal és magas sarkú, fekete szandállal, ami nevetségesnek hatott egy havas temető közepén.

Szemhéja leengedve, szája nyitva volt, amikor megrázta a fejét, hogy göndör, vállig érő vörös fürtjeim alakot öltsenek az örökkévaló lassan kavargó ködéből. Több szeplőt kaptam tőle, mint amennyi szerintem az arcomon látszott, és a szemeim zöldek, nem olyan vörösen izzó gömbök, amilyenek az övéi mutatkoztak, amikor ki nyitotta őket. És az én pupilláim nem is függőlegesen hasítottak.

– A szem nem jó – mondtam, és leraktam a varázsfazekat a kör szélére. Csikorgattam a fogamat, mert utáltam a gondolatát is, hogy a démon hallja a hangom remegését.

Csípőjét kihívóan ingatva előrelépett szandálos lábával, és csetintett az ujjáival, mire egy fekete napszemüveg materializálódott a kezében. Feltette, hogy elrejtse természetellenes szemét.

– Most már rendben van – mondta, és beleborzongtam, mennyire hasonló a beszéde az enyémhez.

– Egyáltalán nem is hasonlít rám – mondtam, mert nem vettem észre, hogy olyan sokat adtam volna le a súlyomból, és eldöntöttem, hogy visszatérek a shake-hez és a sült krumplihoz.

Algaliarept mosolygott.

– Talán ha feltűzöm a hajamat? – gúnyolódott álszemérmes arc kifejezéssel, ahogy összefogta rakoncátlan fürtjeinek tömegét, és feltette a fejem... izé, a feje tetejére. Miközben megharapta az ajkát, hogy vörösebb legyen, felnyögött, és odébb siklott, a kezeit felemelte, mintha a feje felett össze lettek volna kötve, tisztára úgy nézett ki, mintha valami kikötözős szexjátékban venne részt. Aztán mintha háttal beledőlt volna az angyal által kitarított kardba, úgy pózolt, mint egy kurva.

Én még jobban meggörnyedtem a szőrmegalléros kabátomban. A távoli utcából egy elhaladó autó halk hangja hallatszott.

– Haladhatnánk tovább? Teljesen kihűltek a lábaim.

Felszegte az állát, és vigyorgott.

– Rachel Mariana Morgan, maga egy *igazi* ünneprontó – mondta az én hangomon, de most a szokásos fennhéjázó, brit akcentussal. – De *igen* jó cimborá. Megakadályozta, hogy behúzzam az örökkévalóba, ami *éles és kifinomult* elmére vall. Élvezni fogom, ahogy megtöröm.

Összerándultam, ahogy az örökkévaló energiájának egy lökete sodró lendülettel átszaladt rajta. Megint formát váltott, szinte éreztem, ahogy leesik a teher a vállamról, amikor a szokásos alakját öltötte fel a csipkéekkel és a zöld bársonnyal. Sötét haj, hosszúra vágott frizura, kerek, sötét szemüveg vált valósággá. Sápadt bőr és karakteres arc jelent meg előttem, ami eleganciában tökéletesen illett fess, karcsú alakjához. Magas sarkú cipője és tökéletes szabású kabátja zárta a leltárt, és tette a démont komoly vagyonnal rendelkező, nagyságra kárhoztatott, karizmatikus, fiatal üzletemberré a tizennyolcadik századból.

Gondolataim egy szörnyű bűnügy színhelyére kalandoztak, amit beszennyeztem a múlt ősszel, amikor próbáltam Cincinnati legjobb leyvonalboszorkányainak meggyilkolását rábizonyítani Trent Kalamackre. Al mészárolta le őket Piscary nevében. Mindegyikük kínok közt halt meg az ő szórakoztatására. Al szadista volt, függetlenül attól, hogy milyen pompásan nézett ki.

– Igen, haladjunk a dolgokkal – mondta a démon, és elővett egy dobozkányi fekete port, aminek olyan szaga volt, mint a kénkőnek, és felszippantott belőle egy csipetnyit. Megdörzsölte az orrát, elindult, és cipőjének orrát átdugta az általam megrajzolt körön, amitől összerendeztem. – Nagyon frankó. De hideg. Ceri melegen szereti.

– Ceri? – csodálkoztam, míg az összes hó elolvadt, mintha egyetlen varázsütésre változott volna vízzé. A nedves kövezet szaga egyre erősebb lett, majd hirtelen eltűnt, ahogy a beton sápadt vörössé vált.

– Ceri – mondta Algaliarept, hangja valósággal sokkolt lágy tónusával, egyszerre volt hízélgő és követelő. – Gyere!

Csak bámultam, amikor a nő kilépett Algaliarept mögül, látszólag a semmiből. Vékony volt, szív alakú arca fakó, arccsontjai túlságosan is kiálltak. Sokkal alacsonyabb volt nálam, sőt, kimondottan aprónak tűnt, megjelenése csaknem gyerekszerű volt. Fejét lehajtott, világos, áttetsző haja hátközépig ért. Mesés szép köntösbe volt öltözve, ami csupasz lábáig ért. Tökéletes volt minden tekintetben – nedves hatású selyem, pompás bíborszínekkel, zöldekkel és aranyzínekkel –, és tökéletesen illett csábítóan szép alakjára, mintha csak rá lett volna festve. Igaz, hogy kicsi volt, de minden ízében arányos, ha talán egy leheletnyit törékenynek is látszott.

– Ceri – mondta Algaliarept, és fehér kesztyűs kezével felfelé bilentette a nő fejét. A nő szeme zöld volt, tágra nyílt, és üresen meredt rá. – Mit mondtam neked a mezítláb járásról?

Pillanatnyi bosszúság futott végig Ceri arcán, de inkább csak úgy, mint egy távoli érzés, ami épphogy megérintette, de nem zökkentette ki a dermedtségből. A figyelmemet az terelte el lényéről, hogy egy pár tökéletesen ráillő, hímzett papucs öltött testet a lábán.

– Na, így már jobb – fordult el tőle Algaliarept, és szíven ütött, hogy milyen tökéletes párt alkotnak ők ketten. A nő ruhája mese-szép, de az elméje olyan üres, mint amilyen bájos ő maga; egy kissé örült a durva mágiától, amit a démon rákényszerített a saját védelmében, ő szűrte át a leyvonal-energiát az elméjén, hogy saját magát biztonságban tudja. Éreztem, hogy a belsőmben minden összece-savarodik a rémülettől.

– Ne ölje meg! – suttogtam, a szám száraz volt. – Már végzett vele. Hagyja őt élni.

Algaliarept lejjebb húzta sötétített napszemüvegét, hogy kinéz-hessen felette, majd vörös szemgolyóival rám meredt.

– Tetszik magának? – kérdezte. – Csinos, igaz? Több mint ezer-éves, és egy percet sem öregedett azóta, hogy elvettem a lelkét. Hogy őszinte legyek, azt is neki köszönhetem, hogy a legtöbb partira meg-hívnak. Roppant mutatós, és nincs vele semmi gond. Na, az igaz, hogy az első néhány száz év szívszaggató sírás-rívással telt. Az magá-ban is elég szórakoztató volt, de azért unalmas. Meg akar velem küz-deni, így van?

Az állkapcsomon megfeszültek az izmok.

– Adja vissza neki a lelkét, most, hogy már vége maguk között mindennek.

Algaliarept nevetett.

– Ó, maga egy angyal! – mondta, és egyszer összeütötte fehér kesz-tyűs kezeit. – De mindenképpen visszaadom neki. Igaz, annyira be-piszkítottam, hogy aligha lesz benne öröme, de az enyém észszerű

határok között tiszta maradt. És megölöm őt, mielőtt esélye lenne bocsánatért könyörögni az istenéhez. – Vastag ajka utálatos grimaszba rándult. – De hát, tudja, ez mind csak hazugság.

Teljesen elhűltem, amikor a nő megtörten lerogyott a lábai előtt villódzó bíbor, zöld és arany színű foltokra. Inkább meghalok, mint hogy hagyjam magam becibálni az örökkévalóba, hogy... hogy ilyenné váljak.

– Rohadék – suttogtam.

Algaliarept vállat vont, mintha azt mondaná: Na és akkor mi van? A démon Cerihez fordult, megragadta apró kis kezét, és felsegítette. Megint mezítláb volt.

– Ceri – mondta a démon hízelgő hangon, majd rám nézett. – Le kellett volna cserélnem negyven évvel ezelőtt, de a Helyzet mindent olyan bonyolulttá tett. Már nem is hall, csak ha az ember a nevét mondja először. – Visszafordult a nőhöz. – Ceri, légy olyan kedves, és hozd ide a transzfermédiomot, amit most napnyugtakor készítettél.

Megfájdult a gyomrom.

– Én csináltam valamennyit – mondtam, Ceri pedig pislogott, ez volt az első jele annak, hogy bármit is megértett. Nagy szemével komolyan nézett, tekintete üres volt, úgy nézett rám, mintha először pillantott volna meg. Figyelmét a lábamnál lévő varázslábosra és a közöttünk lévő halványzöld gyertyákra fordította. Tekintete mélyén pánik villant, ahogy tudatosult benne, hogy az angyal szobor előtt áll. Azt hiszem, abban a pillanatban jutott el a tudatáig, mi folyik körülötte.

– Bámulatos – mondta Algaliarept. – Már most próbál hasznos lenni, de én Ceri főzetét akarom. – A démon Cerire nézett, akinek nyitva volt a szája, így előtűntek apró fehér fogai. – Ó igen, kedves. Itt az ideje, hogy nyugalomba vonulj. Hozd el az üstömet és a transzfermédiomot.

Feszülten, kerülve a démon tekintetét, Ceri tett egy kézmozdulatot, és egy derékmagasságig érő rézüst jelent meg közöttünk, aminek a fala vastagabb volt, mint a csuklóm, teli borostyánszínű folyadékkal, a vadgeránium szirmai úgy lebegtek rajta, mintha zselés állagú lenne.

Az ózonszag egyre erősebb lett, ahogy a hőmérséklet emelkedett, ezért kicipzáraztam a kabátomat. Algaliarept duruzsolt, nyilvánvalóan virágos jókedve volt. Közelebb intett magához, én tettem egy lépést, közben a kabátujjamba rejtett ezüstkést markolásztam. A szívverésem felgyorsult, és az járt a fejemben, hogy a szerződéseim vajon elég lesz-e ahhoz, hogy megóvjon. A késnek feltehetően nem sok hasznát venném.

A démon vigyorgott, és felém mutatta lapos, egyforma fogait, aztán intett Cerinek.

– A tükröm – suttogetta, és a kecses hölgy lehajolt, elővett egy mágikus tükröt, ami egy pillanattal azelőtt még nem volt ott. Algaliarept elé tartotta, mint valami táblát.

Nagyot nyeltem, mert elfogott ugyanaz a pocskék érzés, mint amit akkor tapasztaltam, amikor a múlt ősszel lenyomtam magamról az aurámat, bele a kristálytükörbe. A démon levette a kesztyűjét, kivörösödött, csontos kezeit kimérten a tükör üvegére tette, hosszú ujjait egyesével szétterpesztve. Megremegett, becsukta a szemét, ujjából mintha tinta áradt és örvénylett volna, összegyűlt a tükröképben, aztán az aurája kicsapódott a tükörbe.

– Tegyük a médiumba, Ceri, kedvesem. Siess már!

Csaknem lihegett, ahogy az Algaliarept auráját tartalmazó tükröt odavitte az üsthöz. Nem az üveg volt nehéz; a történeseknek volt szörnyű súlya. Elképzeltem, hogy átéli az éjjelt, amikor ő állt ott, ahol most én, és nézte az elődjét, ahogy én nézem most őt. Biztosan

tudta, mi történik majd, de belül annyira halott volt, hogy csak arra volt képes, amit elvártak tőle. És abból, hogy nyilvánvalóan és reménytelenül pánikba esett, tudtam, hogy valami megmaradt benne, amit érdemes megmenteni.

– Engedje szabadon! – mondtam, púposra hajlott háttal, szörnyű kabátomban, mikor figyelmem Ceriről az üstre fordult, majd Algaliareptre. – Először szabadítsa fel!

– Miért? – szórakozottan a körmét nézte, mielőtt visszahúzta volna a kesztyűjét.

– Meg fogom ölni, inkább, mint hagyjam, hogy áthúzzon az örökévalóba, és előtte szeretném őt szabadnak látni.

Algaliarept hosszasan és öblös hangon felnevetett. Kezével neki támaszkodott az angyalnak, és csaknem kétrét görnyedt. Tompa dobogás rezgései erősödtek fel a lábamban, majd a kőszobor talapzata ágyúdörgésszerű robajjal elrepedt. Ceri elámult, eltátotta sápatag ajkait, és gyorsan rám kapta a tekintetét. A dolgok, úgy tűnt, működésbe léptek, rég elfeledettnek hitt emlékek és gondolatok szabadultak fel benne az elnyomás alól.

– *Küzdeni* fog – mondta elbűvölten Algaliarept. – Csodálatos. Annyira reméltem, hogy így lesz. – Tekintetünk találkozott, és önelégült mosoly jelent meg az arcán, miközben a szemüvegkeretét bizgizgálta. – *Adsimulo calefacio*.

A kés a kabátom ujjában hirtelen felizzott. Felüvöltöttem, és kitéptem a kabátból. Nekirepült a buborékomnak, és lecsúszott a földre. A démon végigmért.

– Rachel Mariana Morgan. Ne tegye tovább próbára a türelmeimet! Essünk túl a dolgon, és kezdje el azt az átkozott invokációt!

Nem volt választásom. Ha nem engedelmeskedem, azt mondta volna, hogy megszegtem a megállapodásunkat, elveszi a lelkemet,

mint bánatpénzt, és behúz az örökkévalóba. Az egyetlen esélyem az volt, ha kijátszom a megegyezést. Cerire néztem, és azt kívántam, bárcsak elmozdulna Algaliarept mellől, de ő csak a törött sírkőbe vésett dátumokon futtatta végig az ujjait, és a napfény teljes hiányáról árulkodó színei még sápadtabbnak hatottak.

– Emlékszik az átokra? – kérdezte Algaliarept, amikor egy vonalba kerültem a térdig érő üsttel.

Belső látásommal lopva felmértem a helyzetet, és nem lepett meg, hogy a démon auráját feketének találtam. Bólintottam, és bágyadságot éreztem, ahogy gondolatban felidéztem, hogyan tettem Nicket véletlenül a familiárisommá. Tényleg csak három hónapja történt volna?

– Csak angolul tudom mondani – suttoztam. *Nick, ó istenem! Még el sem köszöntem tőle.* Az utóbbi időben annyira távol volt tőlem, hogy nem volt bátorságom elmondani neki. Nem mondtam el senkinek.

– Megfelel. – A napszemüvege eltűnt, és az átkozott, vágott kecskeszemei rám tapadtak. A szívem zakatolt, de magamnak köszönhettem ezt a helyzetet. Hogy élek vagy halok.

Algaliarept mély hangja annyira rezonált a testemmel, hogy egész bensőm vibrált, amikor a szavak elhagyták az ajkát. Latinul beszélt, a szöveg ismerős volt, vagy mégsem? Olyan volt, mintha álmot látnék.

– *Pars tibi, totum mihi. Vincitus vinculis, prece factis.*

– Valamennyit neked – visszhangoztam angolul, miközben fejből fordítottam a szavakat –, de mindent nekem. Kötelékek kötnek fogadalom által.

A démon egyre szélesebben mosolygott, önbizalmától a hideg futkosott a hátamon.

– *Luna servata, lux sanata. Chaos statutum, pejus minutum.*

Nyeltem egyet, nagyon nehezemre esett.

– A hold menedéket ad, az ősi fény józanságot – suttogtam. – Káosz lesz úrrá, ha gáncsot vet itt a veszedelem.

Algaliarept kezén a bűtykök kifehéredtek, úgy szorította az üstöt a nagy várakozásban.

– *Mentem tegens, malum ferens. Semper servus, dum duret mundus* – mondta, és közben Ceri zokogott, olyan hangon, mint egy kis-macska, de hamarosan semmit sem lehetett hallani belőle, úgy elfojtotta. – Folytassa! – suttogta Algaliarept, körvonalai az izgalomtól vibrálni kezdtek. – Mondja el, és tegye bele a kezét!

Haboztam, Ceri alakjára figyeltem, a sírkő előtt kushadt, mese-szép köntöse már csak egy színes tócsának tűnt.

– Először oldozzon fel az egyik adósságom alól, amivel tartozom.

– Maga egy nyomulós ribanc, Rachel Mariana Morgan.

– Csinálja! – követelőztem. – Azt mondta, megtenné. Vegye le az egyik jelét rólam, ahogy megegyeztünk.

Áthajoltam a láboson, míg csak nem láttam megrettent és széles-re nyílt szemű tükörképemet a szemüvegében.

– Ezen nem múlik semmi. Fejezze be az átkot, és legyünk túl rajta.

– Azt akarja ezzel mondani, hogy nem tartja magát az előnyös üzletünkhöz? – próbáltam jobb belátásra bírni, és a démon elnevette magát.

– Nem, a legcsekélyebb mértékben sem, és ha maga azt reméli, hogy megszegheti az erre vonatkozó megegyezésünket, sajnos azt kell mondanom, hogy reménytelenül és szomorú módon bolond. Leveszem az egyik jegyemet, de maga változatlanul tartozik a szíveségemért. – Megnyalta a száját. – És, mint a familiárisom, természetesen hozzám tartozik.

Rettegés és felszabadultság élmélyítő keverékét éreztem, a térdem remegett, és vissza kellett tartanom a lélegzetem, hogy ne legyen

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Elit cím az Elit teamnek!

Olvasni öröm, egyedileg birtokolni különleges.

Korlátozott, zártkörű terjesztés a premierig!

GAZDAGÍTSA A KÖNYVTÁRADAT

értékes, számozott példánya!

Már előrendelhető!

LÉGY AZ ELSŐK KÖZT, AKIK MEGSZERZIK,

hogy még értékesebb legyen

a példányod!

Az Elit start időpontját itt találod:

[Nekem ez kell!](#)

MOST

-21% KEDVEZMÉNNYEL lehet a tiéd!

+ AJÁNDÉKot is kapsz mellé!

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most,
mielőtt elúszik az esély!

Kizárólag itt kapható:

[Kérem máris a legkisebb sorszámú példányt!](#)

hányingerem. De hiánytalanul teljesítenem kell az üzlet rám vonatkozó részét, mielőtt meglátom, hogy amit hittem, az tényleg úgy van-e, és a démon csapdáját egy apró trükkel úgy tudom alakítani, hogy legyen választásom.

– Az elme menedéke – mondtam remegve –, a fájdalom hordozója. Szolga, míg a világok el nem pusztulnak.

Algaliarept elégedettségéről árulkodó hangot adott ki. Összeszorítottam a fogaimat, és belemerítettem a kezeimet az üstbe. Hidegség szaladt át rajtam, a kezemet égő érzés zsibbasztotta el, mire kírántottam. Megrettenve bámultam rá, de nem láttam semmi változást az ujjaim hegyén, melyek olyanok voltak, mintha a hideg piros zománccal vontat volna be őket.

Algaliarept aurája egyre csak szivárgott belém, érintve a csímet.

A szemem kiguvadt a szenvedéstől. Hatalmas levegőt vettem, hogy felordítsak, de nem bírtam kiereszteni a hangomat. Elkaptam Ceri futó pillantását, szeme összeszűkült, ahogy emlékezett. Az üst túloldalán Algaliarept vigyorgott. Öklendeztem, és küzdöttem, hogy lélegzetet tudjak venni, mert a levegő olyan sűrű volt, mintha olajjá vált volna. A kezemre és a térdemre estem, szereztem pár zúzódást a kemény betonon. Lehulló hajam elrejtette az arcomat, és alig tudtam visszatartani a hányást. Nem bírtam lélegezni. Nem tudtam gondolkodni!

A démon aurája olyan volt, mint egy savval átitatott paplan, ami éppen megfojt engem. Kívül és belül beburkolt, és az erőmet körbevette a hatalma. Semmivé nyomorította össze az akaratomat. Hallottam a szívemet verni egyszer, aztán még egyszer. Borzongva vettem levegőt, és visszanyeltem a hányás csípős ízét. Élni fogok. Az aurája magában nem tud megölni. Meg tudom csinálni. Biztosan tudom.

Remegve felnéztem, mialatt a sokk hatása kezelhető szintre csökkent. Az üst eltűnt, Ceri félig a hatalmas síremlék mögött,